

menligning med den gældende lov ændrede formulering af de heromhandlede bestemmelser, fremhæves, at den nærmere forståelse af de i lovbestemmelser af denne art anvendte udtryk („rimelig“, „urimelig“, „skønnet over, at forbrugerne ikke stilles ringere end under fri konkurrence“ etc.) formentlig kun kan fastlægges gennem praksis. Der er efterhånden skabt en vis praksis for, hvorledes de i den gældende lov benyttede udtryk skal forstås, og det er derfor et spørgsmål, om det vil være rigtigt nu at benytte et ændret ordvalg, hvis nærmere indhold først må fastlægges gennem praksis. I denne forbindelse skal man pege på, at der opstår spørgsmål om, hvor hårdt man skal tænke sig konkurrencen mellem virksomhederne ført. Da det næppe kan være meningen, at man skal gå ud fra en tilstand med så stærk konkurrence, at ingen af virksomhederne opnår dækning for omkostningerne, bliver resultatet, at man i virkeligheden vender tilbage til den gældende lovs rimelighedskriterium.

Hvad angår de i forslaget § 12, stk. 2, indeholdte kriterier for rådets indgriben, kan nævnes, at rådet ved prisreguleringens gennemførelse har lagt vægt på, at virksomhederne ikke opnår avancer, der går ud over, hvad der kan anses for påkrævet, bl. a. under hensyn til forrentning af den investerede egenkapital, og at rådet, forsåvidt angår indregning af afskrivningsbeløb i priserne, har taget hensyn til, at virksomhederne skal kunne opnå en rimelig konsolidering.

Ved bedømmelsen af det formålstjenlige i at anvende et ændret ordvalg ved prislovens formulering må det også tages i betragtning, at erhvervslivet antagelig vil nære ængstelse overfor gennemførelsen af en ny lovtækt, hvis nærmere forståelse først måtte fastlægges gennem praksis, i hvilken henseende det må erindres, at handelsministeren og rigsdagens vareforsyningsudvalg ikke efter forslaget vil have samme indseende med denne praksis som under den nugældende lov. Efter dennes § 2, stk. 5, kan nemlig vareforsyningsudvalget gennem ministeren indhente oplysninger om lovens administration, medens forslaget ikke har nogen bestemmelse svarende hertil.

§ 13, stk. 1 og 2, svarer til den gældende lovs § 11, stk. 1 og 2.

I § 13, stk. 3, fastslås det udtrykkeligt, at registrering af indgivne anmeldelser ikke indebærer nogen godkendelse af aftaler, vedtagelser eller bestemmelser. Uanset at det ikke er udtalt direkte i loven, har priskontrolrådet stedse indtaget det standpunkt, at det ikke kunne være meningen med loven, at registreringen i sig selv skulle indebære nogen godkendelse af det registrerede (jfr. Ugeskrift for Retsvæsen, afd. B. 1939, pag. 122, og beretning fra priskontrolrådet for tiden 1. juni 1937—31. maj 1938, pag. 7), og rådet har i de senere år udtrykkeligt tilkendegivet overfor de pågældende, at registreringen ikke indebærer nogen godkendelse.

Den i den nuværende lovs § 11, stk. 3, indeholdte bestemmelse om, at handelsministeren i tvivlstilfælde træffer afgørelse af, om anmeldelsespligt foreligger, ligesom ministeren kan gøre undtagelse fra den foreskrevne anmeldelsespligt, er udeladt i forslaget, hvilket må ses i forbindelse med, at det foreslås, at ankenævnet skal have den endelige afgørelse i sager, der indbringes for nævnet.

§ 14 svarer til § 17 i den gældende lov.

§ 15 svarer til § 11, stk. 4, dog er efter den gældende lov pligten til at indhente priskontrolrådets forudgående godkendelse af påtænkte prisforhøjelser begrænset til sådanne varer og ydelser, som er opført på en af rådet herom efter forhandling med vedkommende erhvervsorganisationer eller brancheforeninger offentliggjort fortegnelse. Det skal dog fremhæves, at de fleste vigtigere varer, for hvilke prisdannelsen er præget af monopolistiske foreteelser (prisaftaler eller dominerende enkeltvirksomheder), er opført på den omhandlede fortegnelse, og at der iøvrigt i en række tilfælde, hvor de pågældende sammenlutninger og enkeltvirksomheder ikke formelt har pligt dertil, rettes henvendelse til priskontrolrådet, forinden påtænkte prisforhøjelser iværksættes.

§ 16 svarer i det store og hele til den gældende lovs § 14, dog er formuleringen af stk. 1 noget ændret.

Efter den nuværende lov påhviler det priskontrolrådet, når rådet finder, at priser eller forretningsbetingelser er urimelige, at bringe forholdet til ophør ved forhandling med de pågældende eller ved et pålæg i så henseende.

Efter forslaget skal rådet gribe ind, når det skønnes, at indgåede aftaler eller trufne vedtagelser og bestemmelser tilsidesætter hensynet til forbrugerne (jfr. § 12) eller medfører